

Sygn. akt VI GC 1290/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. W.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 3 616,20 zł (trzy tysiące sześćset szesnaście złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 869,88 zł (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1290/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 lipca 2016 roku (data stempla pocztowego) powód M. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 3 616,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia drogowego w dniu 4 grudnia 2015 r. uszkodzony został pojazd marki H. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność F. i P. D.. W dacie zdarzenia pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia OC. Poszkodowana na czas likwidacji szkody wynajęła od powoda samochód zastępczy marki F. (...). Powód wyjaśnił, że przedmiotowy pojazd był wynajmowany przez poszkodowaną w okresie od dnia 4 grudnia 2015 roku do dnia 18 stycznia 2016 roku, tj. przez okres 31 dni. Z tytułu najmu samochodu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 5 338,20 zł. Dalej powód podniósł, że dnia 4 grudnia 2015 roku nabył od poszkodowanych wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynikającą z rozliczenia w/w szkody komunikacyjnej. Decyzją z dnia 29 stycznia 2016 roku pozwany uznał w części roszczenie powoda wypłacając

odszkodowanie w kwocie 1 722 złotych weryfikując uzasadniony okres najmu do 10 dni. Pismem z dnia 7 marca 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania. W odpowiedzi pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód w niniejszej sprawie dochodzi różnicy pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze VAT wystawionej z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego.

W dniu 28 października 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNe 2100/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że na skutek pisemnego zgłoszenia szkody przez poszkodowanego wszczął i przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego uznał swoją odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłacił tytułem odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwotę 1 722 złote. Pozwany wskazał, że uznał za zasadny 10 dniowy okres najmu pojazdu zastępczego, a specyfikacja najmu pojazdu z dnia 19 stycznia 2016 roku przedłożona przez powoda jest dowolna i oderwana od rzeczywistości. Pozwany wyjaśnił, że sam powód podniósł jakoby naprawa i wydanie pojazdu po szkodzie trwały 5 dni wobec czego dalszy niż uznany przez pozwanego okres naprawy zmierza jedynie do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. W ocenie pozwanego również faktura VAT nie dowodzi uzasadnionego okresu najmu. Pozwany zaprzeczył, że wiąże go umowa zawarta przez poszkodowanego o wynajem pojazdu, ponieważ nie był jej stroną.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 4 grudnia 2015 r. samochód osobowy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność F. i P. D., uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej był pozwany. Poszkodowana dnia 4 grudnia 2015 roku zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...). Przedmiotowy pojazd był wynajmowany przez poszkodowaną w okresie od dnia 4 grudnia 2015 roku do dnia 18 stycznia 2016 roku, tj. przez okres 31 dni – do dojazdów do klientów oraz celów prywatnych. Z tytułu najmu samochodu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 5 338,20 zł.

Dowód: umowa najmu wraz z załącznikami (k. 11), faktura VAT nr (...) (k. 12),

oświadczenia (k. 13-15), kalkulacja naprawy nr (...) -1 (k. 46-48), zeznania świadka F. D. (k. 64-65), akta szkody na płycie CD (k. 71).

Wysokość stawki dobowej najmu pojazdu F. (...) w wysokości 140,00 zł netto/doba (172,20 zł brutto/doba) nie była przedmiotem sporu.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 4 grudnia 2015 roku powód w drodze umowy cesji wierzytelności nabył od poszkodowanych F. i P. D. wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynikającą z rozliczenia szkody w/w komunikacyjnej z dnia 4 grudnia 2015 roku.

Dowód: pełnomocnictwo szczególne wraz z umową cesji wierzytelności (k. 9).

Decyzją z dnia 29 stycznia 2016 roku pozwany uznał w części roszczenie powoda wypłacając odszkodowanie w kwocie 1 722 złotych.

Dowód: decyzja pozwanego z dnia 29 stycznia 2016 r. (k. 19, 45).

Pismem z dnia 7 marca 2016 roku powód wezwał pozwanego do wypłaty pozostałej części odszkodowania. W odpowiedzi, pismem z dnia 29 marca 2016 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód ponownie,

wiadomością e-mail z dnia 6 czerwca 2016 roku wezwał pozwanego do zapłaty. Wezwanie to spotkało się z odpowiedzią odmowną.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 7 marca 2016 roku wraz z dowodem nadania (k. 16-17), wiadomość e-mail z dnia 6 czerwca 2016 roku (k. 18), pismo pozwanego z dnia 29 marca 2016 roku (k. 20,44), pismo pozwanego z dnia 13 czerwca 2016 roku (k. 21, 43).

Uzasadniony okresem dostawy części, czas najmu pojazdu zastępczego F. (...) wyniósł 31 dni, w tym dni świąteczne i wolne od pracy.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 85-89), pismo z dnia 30 grudnia 2015 roku (k. 108-110).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał również za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego M. D.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategoriyczny i zostały należycie umotywowane.

Zeznaniom świadka F. D. Sąd dał wiarę w całości, ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zwłaszcza dowodami z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podstawą prawną roszczenia powoda jest przy tym art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwanego odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami był jedynie okres najmu pojazdu zastępczego.

Na wstępie należy zaznaczyć, że co do zasady utrwalone jest w orzecznictwie oraz praktyce stanowisko, że normalnym następstwem zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu jest konieczność wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, a postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem, że zwrot wydatków koniecznych i potrzebnych na czasowe używanie pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją. W ramach odszkodowania poszkodowanemu, albo jak w tym przypadku nabywcy wierzytelności od poszkodowanych, należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na ten cel (por. uchwałę SN z dnia 17.11.2011r., III CZP 5/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.09.2004r., IV CK 672/03).

Poniesienie przez poszkodowanych kosztu najmu pojazdu zastępczego nastąpiło poprzez przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności przysługującej poszkodowanym względem pozwanego z tytułu odszkodowania, w zakresie kosztów pojazdu zastępczego. Już bowiem samo powstanie wymagalnej wierzytelności o zapłatę czynszu najmu przysługującego wynajmującemu wobec poszkodowanych powoduje u tych ostatnich powstanie nowych lub zwiększenie się istniejących pasywów. Zwiększenie pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak poniesieniem straty przez poszkodowanych w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie III CZP 62/08 wskazując, że pojęcie strat jakie poszkodowany poniósł w

rozumieniu powołanego artykułu obejmuje także niezaspokojone przez poszkodowanego, wymagalne zobowiązanie na rzecz osoby trzeciej.

Sąd Rejonowy podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, uznając, że koszty najmu pojazdu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanych mogą wchodzić w skład szkody. Poszkodowani przenosząc bowiem wymagalną wierzytelność z tytułu czynszu najmu na rzecz powódki dokonali w ten sposób zapłaty. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że przenoszona wierzytelność już istniała i była skonkretyzowana, w szczególności co do podstawy faktycznej i prawnej. W sprawie niniejszej przedmiot przelewu został określony w umowie cesji zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanymi. Przedmiotem cesji było prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu powodowi pojazdu zastępczego, przysługujące poszkodowanym (cedentowi) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 4 grudnia 2015 r., za którą odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ponosi pozwany. Wysokość czynszu najmu została sprecyzowana w umowie najmu i wynika z zaakceptowanej przez poszkodowanych faktury VAT. Gdyby poszkodowani nie zawarli z powodem umowy cesji wierzytelności, sami musieliby dokonać zapłaty tej kwoty, a zatem przysługiwało im roszczenie o naprawienie szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego. Praktyką przyjętą przez podmioty profesjonalnie trudniące się najmem pojazdów zastępczych jest zawieranie z poszkodowanymi umów przelewu wierzytelności. Nie oznacza to, że przez fakt zawarcia takiej umowy, także w dniu zawarcia umowy najmu, szkoda nie wystąpiła. Szkoda ta wystąpiła w majątku poszkodowanych, jednak poszkodowani wiedząc, że musieliby ponieść koszt najmu pojazdu i następnie dochodzić od pozwanego naprawienia wynikłej stąd szkody, dokonali przelewu wierzytelności na podmiot, który profesjonalnie zajmuje się tego typu czynnościami. Dodać należy, że koszt związany z najmem pojazdu zastępczego, który i tak musieliby ponieść poszkodowani, i który niewątpliwie stanowiłby szkodę w ich majątku, wziął na siebie inny podmiot, ale absolutnie nie powoduje to utraty przez uszczerbek w majątku poszkodowanych rangi szkody, do naprawy, której zobowiązany jest zakład ubezpieczeń. Szkodą majątkową jaką ponoszą poszkodowani jest konieczność uiszczenia kosztów najmu pojazdu, a dozwoloną formą zapłaty może być przelew wierzytelności. Zapłata za fakturę nie musi zatem nastąpić w formie gotówkowej.

Sąd dopuścił w sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego. Biegły sądowy M. D. podzielił stanowisko strony powodowej co do uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w liczbie 31 dni. Sąd przychyliła się do stanowiska biegłego.

Przyjmując za uzasadniony okres najmu w wysokości 31 dni należne odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego powinno wynieść 31 dni x 172,20 zł brutto (140,00 zł netto), co daje 5 338,20 zł. Pozwany uiszczył już odszkodowanie w wysokości 1 722,00 zł tym samym należne powodowi odszkodowanie wynosi 3 616,20 zł (5 338,20 zł – 1 722,00 zł).

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości, w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 616,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 805 k.c. w zw. z art. 509 k.c.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 181,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1 200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800) obowiązującego w dacie wniesienia powództwa oraz 471,88 zł tytułem uiszczonego wynagrodzenia biegłego sądowego, co daje łącznie 1 869,88 zł.

SSR Jolanta Brzęk